

РЕШЕНИЕ

№ 1831

гр. София, 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **11551** по описа за **2022** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Комисия за енергийно и водно регулиране, представлявано от председателя доц. И..Н.И., срещу Решение № 4252 от 10.11.2022г., постановено по административно наказателно дело № 12453 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 104 -ти състав.

С обжалваното решение СРС е отменил Наказателно постановление № НП-95/05.08.2021г., издадено председателя на Комисия за енергийно и водно регулиране, с което на „Булгартрансгаз“ ЕАД с ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 20 353 /двадесет хиляди триста петдесет и три/ лева на основание чл. 206, ал. 2 във вр. с чл. 206, ал. 1 от ЗЕ, за нарушение на чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗЕ.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е неправилно, като се претендира наличие на касационно основание по чл. 348, ал.2, вр. ал. 1, т.1 от НПК. Според касатора „Булгартрансгаз“ ЕАД е наясно с нарушението, което е извършило тъй като не е оспорило факта, че е сключило, без да е получило разрешение от КЕВР, сделката за финансовото обезпечение по т. 2.1 от договор № 4697 от 01.09.2020 г. Според касатора разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗЕ определяла като задължително определено правило за поведение, а именно

сключването на визираните в разпоредбата правни сделки след разрешаването им от КЕВР. От съдържанието на чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗЕ безспорно се установявало, че в обхвата ѝ попадат не всички сделки, а само тези с финансово изражение, при които лицензиантът поема задължение от паричен характер, тоест дружеството задължнява към контрагента си. В случая сделката по т. 2.1 от договор № 4697 от 01.09.2020 г. попадала в обхвата на чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗЕ, тъй като чрез сключването ѝ дружеството –кредитополучател задължнява към банката – кредитор с размера на средствата, предоставени като обезпечение. Прави се искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което да се потвърди изцяло наказателното постановление. Претендират се разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение.

В постъпилния отговор на касационна жалба от „Булгартрансгаз“ ЕАД, чрез процесуален представител, се излагат твърдения, че решението на районния съд е обосновано и постановено в съответствие с материалния закон, а жалбата на КЕВР изцяло неоснователна. Сочи се, че решаващият орган правилно е достигнал до извода, че посочената в НП норма не регламентира конкретно задължение за дружеството, а урежда правомощия на КЕВР. В тази връзка се излагат подробно аргументи. Твърди се още, че липсват мотиви при формулиране на изводите на КЕВР по отношение на обстоятелството, че сключването на процесния договор представлява нарушение на чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗЕ. Сочи се, че същите са бланкетни без да е извършен подробен и обоснован финансов анализ относно финансово-икономическото състояние на дружеството, поради което се счита, че е нарушено правото на защита на наказаното лице. В заключение се иска касационната жалба да бъде оставена без уважение и да бъде потвърдено решението на първостепенния съд. Претендират се разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът КЕВР се представлява от юрк. П., която поддържа касационната жалба. Представя писмени бележки, в които се релевират идентични доводи с касационната жалба. Моли съда да отмени решението на СРС. Претендират се разноси.

Ответникът по касация – „Булгартрансгаз“ ЕАД - в съдебно заседание се представлява от юрк. Т., която оспорва касационната жалба и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения излага в писмени бележки по същество на спора.

Софийска градска прокуратура изразява становище, че касационната жалба е неоснователна, като намира решението на СРС за правилно.

Административен съд - София град, VIII-ми касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационна жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН от надлежна страна и срещу подлежащ на касационен контрол акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, а решението на СРС е валидно, допустимо и правилно. Съображенията са следните:

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД. Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства.

При вярно установената фактическа обстановка, настоящата касационна инстанция намира, че Софийски районен съд правилно е приложил материалния закон. Не е налице въведеното отменително касационно основание по см. на чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК във вр.чл.63в ЗАНН.

За да постанови решението си, районният съд е извършил проверка на издадения АУАН и НП. Макар и схематично е описал фактическата обстановка и въз основа на какви доказателства е изяснена същата,

Споделя се окончателния правен резултат за отмяна на наказателното постановление на председателя на КЕВР, по следните съображения:

По делото не е налице спор по фактите: Председателят на КЕВР е разпоредил да се извърши проверка на „Булгартрансгаз“ ЕАД (титуляр на лицензии за дейности по пренос и съхранение на природен газ) относно използваните начини на финансиране при реализацията на „Проект за развитие и разширение на газопреносната система на „Булгартрансгаз“ ЕАД“. В хода на проверката „Булгартрансгаз“ ЕАД е предоставило заверени копия на сключени договори за финансово обезпечение по Закона за договорите за финансово обезпечение с банки, отпуснали кредити за финансиране на „Проект за развитие и разширение на газопреносната система на „Булгартрансгаз“ ЕАД. Към документите е бил приложен и сключеният между „Булгартрансгаз“ ЕАД и „Юробанк България“ АД договор № 4697 от 01.09.2020 г. за залог върху парични средства. Съгласно т.2.1. от процесния договор „Булгартрансгаз“ ЕАД учредява в полза на „Юробанк България“ АД залог върху финансовото обезпечение с цел обезпечаване на финансовите задължения на „Булгартрансгаз“ ЕАД към „Юробанк България“ АД. Съгласно т.3.5. от договора „Булгартрансгаз“ ЕАД се задължава да осигури във всеки един момент от действието на договора за кредит финансово обезпечение на стойност минимум равностойността в щатски долари на 20% от усвоената и непогасена главница по кредита.Финансовото обезпечение се осигурява от „Булгартрансгаз“ ЕАД до окончателното погасяване на задълженията му по договор за предоставяне на инвестиционен кредит №100-3185 от 26.08.2020 г. Съгласно т.5.1. с подписване на договора, обезпечителят се съгласява и нарежда на банката да блокира всички средства по сметката, включително да блокира и всяка допълнително постъпила по сметката сума, които суми представляват финансово обезпечение. Процесният договор е бил сключен без за това „Булгартрансгаз“ ЕАД да е искало и получило разрешение от КЕВР преди датата на сключване на договора.

Съставен е АУАН. Въз основа на него е издадено обжалваното наказателно постановление, с което на „Булгартрансгаз“ ЕАД с ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 20 353 /двадесет хиляди триста петдесет и три/ лева на основание чл. 206, ал. 2 във вр. с чл. 206, ал. 1 от ЗЕ, за нарушение на чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗЕ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Р. Т. и П. Т., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени процесуални нарушения на чл.42, т.3, т.4 и т.5 и чл.57, ал.1, т.5 и т.6 ЗАНН – липса на ясно и точно описание на нарушението и подвеждането му под съответстваща правна квалификация.

Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗЕ - КЕВР разрешава извършването на

разпореждане с имущество, с което се упражнява лицензионна дейност в случаите, предвидени в този закон както и на други сделки, които водят или могат да доведат до нарушаване на сигурността на снабдяването вследствие на задължнялост на енергийното предприятие.

В тази връзка също като предходната инстанция и настоящият касационен състав, при анализа на разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗЕ намира, че същата не съдържа конкретно правило за поведение, или забрана, която да е нарушена от енергийното предприятие. Видно е, че разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗЕ не съдържа диспозиция със самото правило на поведение на правния субект, като доводите в обратен смисъл на касатора са неоснователни. Тази норма определя компетентността на регулаторния орган и не включва задължения за ответника по касация, респективно не може да бъде нарушена от „Булгартрансгаз“ ЕАД и не може да породи за това дружество административно-наказателна отговорност сама по себе си. Законодателят е обвързал лицензианта с дължимо поведение в подзаконов нормативен акт – в чл. 92 от Наредба № 3 за лицензиране дейностите в енергетиката. В това отношение разпоредбата на чл. 92, ал.2, във вр. ал.1, т.2 от Наредба № 3/21.03.2013г. за лицензиране на дейностите в енергетиката се отнася до процедурата за даване на разрешение именно за сключване на сделки, които водят или могат да доведат до нарушаване сигурността на снабдяването вследствие на задължнялост на енергийното предприятие, съгласно чл.21, ал.1, т.23 ЗЕ. Тази процедура започва по подадено писмено заявление на лицензианта до КЕВР, която е компетентният орган да даде или откаже разрешение за сключването на сделката. Непосочването на върнатата правна квалификация, относима към претендираното нарушение, бланкетното цитиране на разпоредби, без да е конкретизирано извършено неправомерно деяние, води до неяснота относно това, в какво се изразява изпълнителното деяние. Все в тази връзка следва да се отбележи, че сочената за нарушена разпоредба на чл. 21, ал.1, т. 23 от ЗЕ не съдържа конкретни критерии, съобразно които да е изводимо при какви параметри на сделките може да или ще бъде нарушена сигурността на снабдяването поради задължнялост на енергийното предприятие. Несъмнено, въвеждайки разрешителен режим за някои сделки, законодателят не предпоставя изискване за сезиране на КЕВР преди сключването на всяка сделка на енергийното предприятие. В това отношение в АУАН и в НП е направено съждението, че е налице „необходимост от преценка дали сключването на договора води или може да доведе до нарушаване на сигурността на снабдяването вследствие на задължнялост на енергийното предприятие“. Следователно в случая е налице неяснота дали поетите финансови задължения водят или могат да доведат до нарушаване сигурността на снабдяването поради задължнялост на енергийното предприятие, или допълнително следва да бъде направена такава преценка. Съответно АУАН и НП не отговарят на изискванията на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, тъй като не съдържат ясно и точно описание на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и обстоятелствата, които го потвърждават. Налице е неяснота в какво се изразява твърдяното нарушение, която пречатства правото на защита на сочения нарушител. Горното обуславя извода за наличие на съществени процесуални нарушения от категорията на абсолютните основания за отмяна.

По тези доводи, касационната инстанция заключава, че решението от на СРС е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на

съдебния акт по смисъла на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора в полза на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение, които се определят в размер на сумата от 80.00 лева на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, VIII- ми касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 4252 от 10.11.2022г., постановено по нахд № 12453 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 104 -ти състав.

ОСЪЖДА Комисия за енергийно и водно регулиране с адрес: [населено място], [улица] да заплати на „Булгартрансгаз“ ЕАД, сумата от 80.00 /осемдесет/ лева, представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.